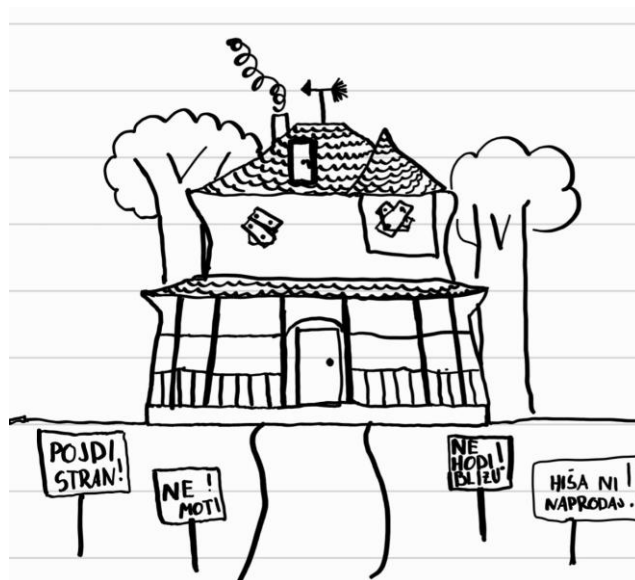

DNEVNIK POBEGA IZ SPLETNE JEČE

NEDELJA, 4. 7. 2050

Dragi dnevnik! Saj poznaš Julijo, kajne? To je tista drobna, razkuštrana, neurejena ženska. Tista, ki živi na koncu ulice v ogromni strašljivi stari hiši? Tista, ki skoraj nikoli ne pride ven? No, govora bo o tej Juliji. Že dolgo me je zanimalo, zakaj nikoli ne zapusti doma, zato sem hotela to raziskati. Najprej sem jo želela opazovati skozi okno, a je ta načrt odpadel, saj ima vsa okna zabarikadirana kot v tretji svetovni vojni. Nato se mi je zdelo izvedljivo, da splezam na drevo za zidom, od tam na streho ter jo gledam skozi strešno okno, ki pa menda le ni zastrto. Prvo vprašanje, ki me je prešinilo je bilo: Kaj pa če padem z njene strehe? Če si podstavim staro vzmetnico za vsak slučaj, bi ona to opazila, zato mi ni preostalo nič drugega, kot da pazim nase in pač ne padem.

Pripis: Dobra novica: nisem padla!

PONEDELJEK, 5. 7. 2050

Danes sem jo s strehe opazovala več ur, vendar se ta čudna ženska še premaknila ni. Ves dan je ždela na kavču in buljila v svojo tablico, kot da ne sme zamuditi nobenega članka, objave ali komentarja. Še ena dobra novica: tudi danes nisem padla!

TOREK, 6. 7. 2050

Groza! Danes se ji je čisto strgalo! In to zaradi članka izpred petih let. Kolikor sem lahko videla, je pisalo: »Deklico, staro pet let, so odvzeli materi, saj ta ni bila primerna. Skrbništvo predali očetu«. Začela je hlipati, tekati po hiši, kričati in se basati z klobasami, sladkarijami in piškoti, njen hladilnik je bil videti skoraj prazen. Po moje sploh ne kuha. Njeno norenje se je od zunaj slišalo, kot da nekoga daje iz kože. Tako sem raje hitro zlezla s strehe in odšla, saj nisem želela videti drugih grozot njenega izpada. Zdaj bedim in ne morem spati. Razmišljam, zakaj je tako ponorela. Mogoče je bila ona kdaj v položaju tistega otroka in ima kakšne travme ... Aha! Kaj

pa če je bila ta »neprimerna mati« ravno ona? Ženska se mi počasi začenja smiliti, a vsekakor ne toliko, da bi ji spet vrnila skrbništvo otroka, če vprašate mene.

SREDA, 7. 7. 2050

Zalotila me je! V odsevu na zaslonu tablice me je opazila nad seboj. Zdrvela je na vrt, kot norec je vpila name in me spodila stran. Bežala sem, kakor da mi gre za življenje, saj do sedaj že vem, da se z žensko najbrž ni dobro kregati. Zdi se mi, da je mojega raziskovanja mogoče konec in da bo zabarikadirala še zadnje okno v hiši. Obupana sem in sploh ne vidim poti od tu naprej. Najbolj stresna sredo kadarkoli!

ČETRTEK, 8. 7. 2050

Na mojo žalost se je res zgodilo: od znotraj je na okno zalepila karton in mi onemogočila pogled skozenj. Jezna sem! Kar spat grem!

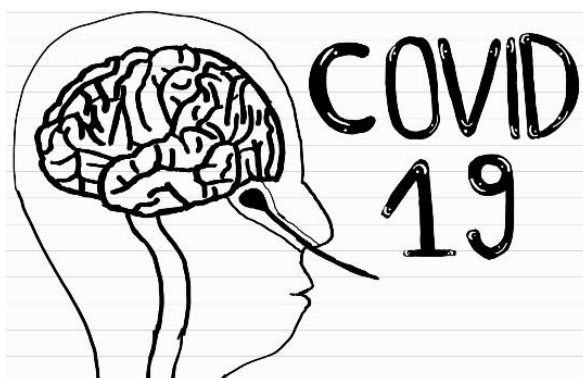
Pripis: Moji živahni možgančki so mi ponovno priskočili na pomoč in to kar v spanju! (Mislim, kakšen genij sem jaz, da se spomnim nečesa takega v skoraj nezavestnem stanju, tega ne zmore vsak!) No, porodila se mi je sicer precej tvegana ideja. Zamisel je, da ženski odnesem piškote pred vrata, a pri tem gre lahko marsikaj po zlu ... Vendarle sem se trdno odločila, da izvedem to akcijo. Se že veselim jutrišnjega dne!

PETEK, 9. 7. 2050

Sinoči sem ves večer pekla piškote, potem pa bila sem tako živčna, da nisem mogla zaspati. Zjutraj je le nastopil odločilni trenutek. Živčna sem stopala do njene hiše. Pred vhodom me je že spreletavalo, da bi raje zbežala, dokler še lahko. Vendarle sem zbrala pogum in pozvonila, odložila škatlo s piškoti, skočila v bližnji grm in čakala. Ženska je prihitela na vrata s hitrostjo formule ena in potem dolge minute začudeno buljila v piškote (mogoče ji pa škatla ni bila všeč?). Nato je pogledala okoli sebe in me opazila za grmom. S hripavim, nizkim glasom se je zadrla, naj izginem z njenega dvorišča. Drama!

SOBOTA, 10. 7. 2050

Ne vem, kaj mi je, toda na misel mi ne pride ničesar bolj pametnega, kakor tehnika prinesi-pozvoni-skrij se. Ugani kaj: spet sem skočila v isti grm in seveda me je spet zalotila. Moram priznati, da sem vse bolj fascinirana nad njenim čudnim nizkim glasom, kar ni mi jasno, kako lahko drobcena ženska iz grla spusti tako nizek ton. Še bolj me je nadrla in spodila stran (tako sem se prestrašila, da sem med tekom mislila, da mi je srce padlo v hlače). Še zdaj se tresem, spreletavata me vročina in mrz naenkrat. Za vsak primer sem opravila test za Covid 19, čeprav se mi takšni testi zdijo izjemno nadležni, saj ti paličico namesto v nos zarijejo nekam do malih možganov! Vse to pa sem pretrpela le za ugotovitev, da kovida sploh nimam in da sem zdrava! Aapčih! Se nadaljuje (upam) ...

NEDELJA, 11. 7. 2050

Obupujem! Imam občutek, da me ta ženska nikoli ne bo spustila v svojo hišo! Zgodilo se je enako kot včeraj, torej me je spet dobila za istim grmom in me ponovno nahrulila. Odločila sem se: če me še jutri ne sprejme v hišo, bom prenehala z raziskovanjem in si našla kakšen drug popravek. Vendar si res ne želim končati te dogodivščine ... Tako me zanima, kaj je narobe z njo!

PONEDELJEK, 12. 7. 2050

Strah me je! Ponoči sem imela nočno moro, kako me je ženska spustila noter. Seveda pa to ne bi bila nočna mora, če se ne bi zgodil srhljiv preobrat! Peljala me je v hišo in le buljila vame, da mi je postalo zelo neprijetno. Želela sem si le oditi iz njene hiše, takrat pa mi je nekaj poveznila čez glavo in nato sem se zbudila. Zjutraj sem le upala, da se v resnici ne bo zgodilo tako! Tresoča sem se odpravila do njene hiše in pozvonila, nato pa okamenela od strahu čakala. Preden sem prišla k sebi, je bila ženska že na vratih. Na moje začudenje (in nemajhno grozo!) me je z negibnim obrazom povabila naj vstopim (najbrž me je samo imela dovolj). Prestrašena sem privolila in medtem ko sem vstopala, z očmi iskala podobnosti s svojo nočno moro. Ko pa me je ženska dokaj prijazno nagovorila, sem se sprostila. Nekaj časa sva se pogovarjali o peki in pohvalila je moje piškote. Vse bolj se mi je zazdevalo, da sploh ni tako slabega srca, kakor vsi govorijo. Nato me je radovednost zavedla in kar naravnost sem jo vprašala, kaj se je zgodilo v povezavi s tistim člankom. Ženska je močno prebledela (mislila sem že, da bo omedlela), nato pa mi zaupala, da sem imela prav. Ona je bila tista »neprimerna mati«, izgubila je otroka in bolj kot vse na svetu si želi svojo hčer nazaj. Omenila mi je tudi, da jo je partner že prej zapustil, saj je postala močno odvisna od interneta in od tedaj živi v osamljenosti. Povedala sem

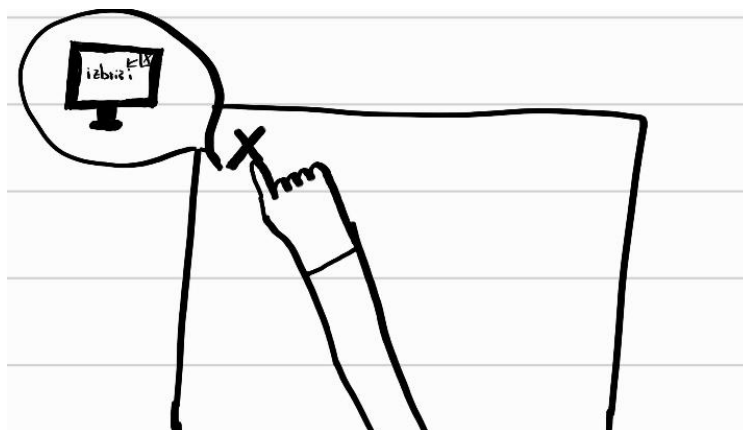
ji, da ji lahko pomagam. Veselo je sprejela ponudbo in začeli bova takoj jutri. Se že veselim!

TOREK, 13. 7. 2050

Nisem si mislila, da odrasle osebe potrebujejo toliko pomoči ... Pa nam otrokom pravijo, da smo najbolj pomoči potrebna bitja tega sveta! Pa kaj še! Zjutraj sva do popolnosti pospravili hišo in odbarikadirali okna. Nato sem želela začeti s preusmerjanjem njene pozornosti od interneta na kaj bolj zabavnega, na primer na naravo. Šli sva gledat sončni zahod, a ona ga je le fotografirala in ekran molela meni pred nos, čeprav sva imeli prizor pred očmi (če je mislila, da je njena fotografija na zaslonu lepša, se je hudo motila).

SREDA, 14. 7. 2050

Danes sem jo želela naučiti joge, vendar pozornosti sploh ni posvečala meni, temveč podlogi za jogo. Najprej nisem vedela, zakaj s kazalcem nenehno pritiska na vzorec x na blazini. Nato sem se spomnila, da je na elektronskih napravah prav taka oznaka x. Nanjo klikneš, če ti kaj ni všeč in to izbriše. Takrat sem se zavedala, da Julijino okrevanje ne bo tako lahko, kot sem mislila (toda to, da sem se spomnila tistega s črko x, je še en dokaz moje nadpovprečne inteligence:). Postala sem lačna, zato sem jo vprašala, ali nama bo naredila kaj za jesti. Priznam, da me je prestrašila, ko je rekla, da bo poizkusila. Nekaj časa sem jo opazovala, kaj počne v kuhinji, in zazdelo se mi je, da nima pojma, kaj dela. Postalo mi je jasno, zakaj so ji vzeli skrbništvo nad otrokom. Pomagala sem ji skuhati špagete s paradižnikovo omako in ji na listek zapisala recept. Šla sem domov, da bi premislila o vsej zadevi. Kakšen čuden dan!

ČETRTEK, 15. 7. 2050

Zdaj gre pa zares! Zgodaj zjutraj sem prišla k njej, ko je bila še v pižami, in ji IZKLJUČILA INTERNET! (ruter bo do nadaljnjega skrit pod mojo posteljo) Sprva je bilo hudo, znova se ji je strgalo, a ne skrbite, na to sem se psihično pripravila že doma. Res bi sprva najraje kar odšla, saj je spet cvilila, kričala, tekla po hiši in se basala s hrano. Priznam, da mi je padlo na misel, da z verigo ovijem hladilnik, vendar bi potem stradala, zato sem si raje premislila. Prinesla pa sem ji nekaj zabavnejšega od telefona ali tablice – to so bili rastline ter pripomočki za vrtnarjenje. Zdelo se mi je, da bi bil takšen hobi primeren za njeno starost. Najprej je rožo samo zmedeno opazovala, potem pa jo narobe obrnjeno posadila v zemljo ter odložila v omaro. Rastlino bi tako lahko ubila, kar sem ji tudi povedala. Bila je užaljena, vendar sem

njeno zaupanje znova pridobila s še enim od svojih posebnih čokoladnih piškotov (ženska je lahka tarča, izredno lahko jo je podkupiti ...). Nato sva rožo skupaj pravilno posadili in že je bil večer, ne da bi Julija tega dne obiskala splet. Prva bitka – dobljena!

PETEK, 16. 7. 2050

Imam občutek, da bova še doooooolgo časa nadaljevali z »dresuro« Res je videti, da se vse lažje izogiba interneta, ampak ne vem, kaj naj naredim z njenimi izpadi. Bolj ko se jih trudim omiliti, hujši so! Danes je ob izpadu zdrvela v kopalnico celo uro sedela na WC školjki. Zvenela je kakor razdražen konj. V sebi sem pokala od smeha.

SOBOTA, 17. 7. 2050

Danes sva spet poskusili z jogo. Sprva je imela zadržke, bila je vsa toga, a ko se je sprostila, se je videlo, da uživa. Čez čas se je že preveč sprostila in vsake toliko prdnila. (Jaz pa na blazini ZA njo! O, Bog, kakšen smrad!) Tako se je vživela, da sploh ni opazila, jaz pa je nisem hotela osramotiti in sem pač potrpehala...

NEDELJA, 18. 7. 2050

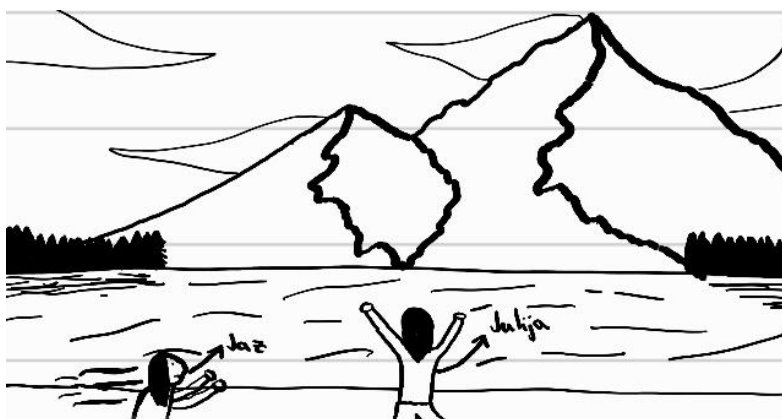
za danes sem imela v planu kuharski tečaj. Če hoče skrbeti za otroka, mora znati kaj skuhati! Dolgo se nikakor ni mogla orientirati med lonci in po receptih. Ko ji je končno uspelo nekaj spacati, je to z užitkom pojedla. Čez čas se je močno izboljšala. Ko se mi je zdelo, da je pripravljena, sva izvedli kuharski dvoboj in ona je zmagala. Mislim, da sva na dobri poti!

PONEDELJEK, 19. 7. 2050

Danes pa sva se odpravili k frizerki, saj je bilo treba nekaj storiti glede njenega videza. Z razlogom sem izbrala posebej usposobljeno frizerko, saj sem vedela, kakšne grozne, nerazčesane lase ima Julija. Frizerka se je več ur borila z njenimi zavozlanimi lasmi in ko ji je končno uspelo, se je Julija ogledovala v ogledalu in sramežljivo priznala, da ji je njena nova frizura bolj všeč. S to frizerko sta se dobro ujeli, zato se je naročila še za naprej. Nisem si mislila, da ji bo urejanje tako všeč. Juhej, še en korak v pravo smer!

TOREK, 20. 7. 2050

Ha! Julija obožuje vrtnarjenje! In veliko se je že naučila kar sama. Pokazala mi je

nekaj rastlin, ki jih je sama posadila in so bile videti zdrave in srečne (kar je prijetno presenečenje, saj na začetku ni kazalo, da je sposobna ohraniti karkoli živega). Ker moje bogate vrtnarske izkušnje očitno niso bile več potrebne, sva se raje odpravili na pohod in tudi to jo je očitno že veselilo. Nisem si mislila, da me bo ta ženska sploh lahko dohitevala, saj očitno nima kondicije, toda hudo sem se motila. Prehitela me je, (sicer pa mi ne bi smelo biti čudno, saj sem jo sama natrenirala, ko je tekala do vrat po moje piškote), vmes pa tudi nabirala rože in ves čas govorila. Domov sem prišla tako prepotena, kot da sem romala do Švice. (Ha ha! Razumete: do ŠVICE!)

SREDA, 21. 7. 2050

Opažam napredek. Zjutraj me je že kar sama klicala skozi okno in me vabila na jogo. Seveda sem privolila in skupaj sva opravili vadbo, v kateri je postajala že boljša od mene. Tudi zajtrk nama je pripravila in bil je odličen. Uporabila je celo neke svoje recepte. No, da sva prišli do tu, je bilo potrebno mnogo mojega časa in potrpljenja, a bilo je vredno. Sedaj ima polne okenske police cvetlic in vrt poln zelenjave, postala je strastna vrtičkarica. Njen najljubši hobi ni več branje spletnih člankov in buljenje v posnetke, temveč sprehodi, ki jih jemlje tako resno, da si je kupila vso potrebno opremo za pohodnike. Najbolj pa uživa, ko se ureja, zato sedaj izgleda veliko bolje. Če mene vprašate, je pripravljena, da znova postane skrbnica svoje punčke. Sedaj mora biti stara nekako šest let. Vendar pa naju čaka še en preizkus – ponovno življenje z internetom. Nisem ji povedala, kakšen test jo čaka, saj sem želela, da se obnaša čim bolj sebi podobno. Res upam, da bova lahko že jutri napisali prošnjo na center za socialno delo. Pustila sem ji listek, na katerega sem ji napisala, da sem ji spet vklopila internet, nato po dolgem času splezala na drevo ob zidu in zlezla k strešnemu oknu. Ravno se je vrnila iz frizerskega salona in opazila listek. Na moje začudenje (in navdušenje!) je šla po blazino za jogo in naredila vadbo. Uspelo mi je! Natančno tako sem si želela, da se odzove. Hitro sem zlezla z drevesa in pozvonila. Ko je prišla odpret, sem ji povedala, kako super se je odzvala in bila je resnično vesela ter ponosna nase. Ni bila edina, saj sem bila nanjo zelo ponosna tudi jaz. Do večera sva se pogovarjali o vsem, kar je dosegla, hihitali sva se njenemu obnašanju na začetku, najbolj se je nasmejala, ko sem jo spomnila, kako je prvič posadila rastlino z koreninami v zrak. Kakšen odličen dan!

ČETRTEK, 22. 7. 2050

Danes sem Julijo presenetila z novico, da greva na center za socialno delo zaprosit, da bi lahko znova videvala svojo hčer. Zaslišanje se je vleklo pet, PET ur! Mene je v čakalnici ves ta čas mučil strah, da sva mogoče poskusili prehitro ... Nato so se vrata končno odprla in ven je prišla Julija. Njen obraz je bil oblit s solzami. Bila sem vsa iz sebe! Kako sem lahko mislila, da nama bo uspelo!? Nisem več vedela, kaj sva naredili narobe, kaj naj še naredim zanjo ... Potem pa sem opazila, da za njo stopa ljubka deklica s širokim nasmeškom na obrazu. Takrat sem vedela, da je Julija točila solze sreče. Preplavilo me je neznansko veselje, čeprav se v tistem trenutku še nisem zavedala, da sem nekomu izboljšala življenje – in to kar dvema osebama! (Še sreča, da se je končalo, kakor se je, drugače bi najbrž jaz dobila živčni zlom in tekala po centru, tulila ter izropala avtomat s prigrizki, nazadnje pa najbrž naredila sprehod do najbližje psihiatrične ustanove.)

PONEDELJEK, 1. 2. 2052

Končno sem te našla, dragi dnevnik! Kako sem te povsod iskala! Po mnogih mesecih sem te našla in to na podstrešju (res nimam pojma, kako si prišel tja). Ne skrbi, nikoli več te ne bom izgubila (glede na moj karakter sicer težko obljubim) Še vedno imaš veliko praznih strani, zato bom lahko še naprej pisala vate. Danes mineva leto in pol, odkar sva se z Julijo nazadnje srečali. Začela je hoditi v službo, veliko dela ima s svojo deklico. Mislila sem že, da sta se najini poti dokončno razšli (čeprav mi pravijo, da sem večni optimist). Vendar sem se motila! Ravno danes sem dobila ljubko, otroško pismo, s katerim me Julijina hči vabi na zabavo za svoj osmi rojstni dan!

Pripis: Končno doma, ura je že zelo pozna. Julija je vsem sosedom povedala, kako sem ji spremenila življenje in vsi so me hvalili. Prav ponosna sem nase. Jupi! Super dan!

Pripis: Dragi dnevnik, samo še tole zapišem, da lahko potem končno zaspim: Nikoli si ne dovolimo, da bi tudi koga izmed nas prevzel internet. Julija je imela srečo, da je naletela name, veliko ljudi pa takšne sreče nima, zato se raje ne prepustimo odvisnosti. Zame je splet kot nekakšno igrišče z ogromnimi zaviti tobogani, divjimi vrtiljaki in adrenalinskimi gugalnicami. Na to igrišče pridem občasno, takrat se noro zabavam, a nikoli ne pozabim na varnost.

